

вили и не заборављају да кроз своју уметничку прозу и стих науче дете да воли своју отаџбину, а затим човека уопште. С обзиром на бројност мотива узетих са села, може се слободно тврдити да и не постоји бугарски дечји писац који много говори о луткама и стварима блиским варошкој деци. Можда је то и разлог што је дечја књига отишла далеко у народ, а с друге стране, што су бугарски дечји књижевници, млађи и старији, рођени на селу или тамо радили и дуго живели. Тамо су они запојени племенитошћу народне простосрдачности, тамо су осетили мирис оранице, тамо осетили песму шуме и били миловани свежином горских лахора. Варош им је дала само могућности да реализују оно што је дубоко укоревљено у њима.

У народу у Бугарској је већ створен прави култ према дечјој књижевности и писцима. У широким масама и у интелектуалним круговима имена књижевника уопште, па разуме се и дечјих писаца, можда су познатија, него имена политичара, који воде земљу и чија се имена сусрећу свакодневно на ступцима свих листова, јер су књижев-